

„Meggabonázó regény vázlatáról,
önmegismerésről és megváltásról.”

– tessatalksbooks.blog

THE GLAMOURIST

a ragyogó

A szőlő boszorkánya
Második rész

fine
selection

LUANNE G. SMITH

L U A N N E G . S M I T H

THE
GLAMOURIST
a ragyogó

A szőlő boszorkánya
Második rész

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Előszó

Későn bukkant elő a ködből, már nem tudta elkerülni az ütközést a háromemeletes épület rózsaszínű ablakaival. A jobb szárnya neki-csapódott az üvegnek, és koszos, tollas csíkot hagyott maga után, ahogy lebucskázott az alatta levő párkányra. Az apró madár szédelt bizonytalan helyzetében, és karmaival a kőpárkányba kapaszkodott. Az üvegfelület aljáról egy riadt veréb tükörképe pislogott vissza rá. Zűrzavara közepében a vállába is élesen belehasított a fájdalom. Remegve simította a helyére felborzolódott tollait.

Elméje nem őrizte meg a repülés emlékét, halvány fogalma sem volt arról, hogyan csapódott neki az épület oldalának. Vagy például hogyan lehetséges az, hogy tollak borítják. Bal lábáról egy vörös selyemszál lógott, ami halvány emléket idézett fel benne. Valamit jelentett, jelentenie kellett, de hiába küszködött megragadni a jelentőségét, madárelméjéből kisodródott, szertefoszlott, mint a köd. Elkövette azt a hibát, hogy csőrével a selyemszálát kezdte csipegetni. Remélte, hogy ezáltal elméjébe villan a gondolat, de azon nyomban

elfogta a szédülés, ahogy szeme elé került a folyó. Rettegve verdesett szárnyával.

A szél felszálló áramlatába került, és imbolyogva repkedett feljebb, amíg egy kőkorlátal körbevett keskeny teraszra ért. Nem ebbe az irányba szándékozott repülni, de itt legalább elég hely volt a szökdécseléshez úgy, hogy ne kelljen attól tartania: lezuhan a párkányról. Micsoda látvány! Az egész város a szeme elé tárult. De melyik város? Kissé továbbszökdécselt, és kikémlelt a kő mellvéd gótikus kivágásai között. A távolban egy fémtorony szikár körvonalait vette ki, amely csúcsával az ég felé tört, és magasan kiemelkedett az alacsony, modern épületek és kőhidak közül. Olyan volt, mint egy új korszakra mutató ujj.

Akár inspiráló látvány is lehetett volna, de a szíve hevesebben dobogott a láttára. A város látképe túlságosan is ismerősnek tűnt, nyomasztó, fenyegető veszélyről árulkodott. Nem tudta, miért, de az ösztöne azt súgta, hogy repüljön és meneküljön innen.

Kitárta a szárnyát, hogy a szél belekapjon, és biztonságos helyre repítse, ám ekkor fehér füstfelhő árasztotta el a teraszt. Az égetett citrusszag csípte az orrát, szeme könnybe lábadt, a torka elszorult. Kétségbeesetten csapkodott, hogy elmeneküljön, de a vörös selyemszál a lábára szorult, és a földre szegezte. Meg fog fulladni! Ütött a halál órája! Szegény eltévedt madárka, megfojtja a város szennyes kipárolgása, az ipari kor eredménye.

A füst sűrűbbé vált, a tömjén erős illatát árasztotta. A veréb elkábult tőle, és az oldalára zuhant. Biztos volt benne, hogy oxigénhiánytól pusztul el. Szemhéja rángatózott, de mielőtt végleg lecsukódott, egy sötét szemű nő lépett elő a füstből, és megállt előtte.

– Nem haldokolsz, Yvette! – szólalt meg a dzsinn, és meghúzogatta vörös és aranyzínű öltözetét. – Állj fel!

A dzsinn elnyűtt szandáljának orrával megbökte a madár farktollát, majd forró leheletét ráfújta az apró fejre, és egy kemény hangzású idegen szót ejtett ki a száján. Meleg szellő sepert végig a verében egy füstoszlop közepéből, ami bodorgott, mint valami gyárkémény füstje. Egy energiaörvény talpra állította. A tollai leperzselődtek, a csőre visszanozott, venyige vékonyságú csontjai megkövesedtek, és emberi súllyal nehezedtek. A fiatal, manószerű Yvette újra alakot öltött. Még mindig a fekete-fehér harlekinjelmezt viselte, amiben szeretően menekült el a *flicek*¹ és a tömlöc elől. Sajgó karját dörzsölte, miközben táguló elméjében megjelent az összes emlék, ami túl nagy volt ahhoz, hogy apró verébagyában tárolja. És ekkor a távolban újra megpillantotta az ég felé mutató keskeny tornyot. Mindkét kezével a mellvéd után kapott.

– Nem, nem, nem, ne ide! – kiáltotta, miközben magába engedte a szeme előtt elterülő várost, aminek fényei visszaverődtek a folyóról.

– Sidra, máshova kell vinned!

A dzsinn megdőbbsent a reakciójától, áthajolt a korláton, és az ő tekintetébe is rémület költözött, amikor meglátta a tornyot, a folyót és az alattuk nyüzsgő utcákat, ahol automobilonok, *bicyclettes*² és lovas kocsik egymással versengve törtek utat maguknak az esti forgalomban. Sidra mellett egy kőből faragott vízköpő békésen szemlélte a látványt.

– Az ezer fény városában vagyunk?! Nem ezt akartam! – Yvette felé perdült. – Mit csináltál? Esküszöm, ezért hamuvá porlasztalak!

– *Én?! Én nem csináltam semmit. Te változtattál madárrá, emlékszel? Akár meg is halhattam volna, te eszement sivatagi boszorkány!*

¹ Zsaru.

² Biciklik.

Sidra majd felnyársalta a szemével, a gyűlölet forró hulláma áradt belőle.

– Meg kellett volna kötözzelek, és hagynom, hogy a hatóság emberei rád találjanak. Hogy a hasznavehetetlen fejedet lenyisszantsa a penge. Egyértelműen semmi hasznát nem veszed a jelenlegi helyén!

A dzsinn feltúrte ruhaujját, mint aki arra készül, hogy lesújt a mágiájával. Yvette a kihegyezett hajtűje után kapott, amit önvédelemre szokott használni, és a lelapult pompadourfrizurájában őrzött, de a hajtű nem volt ott. Hátrább lépett, és ujját fenyegetően Sidrára szegezte.

– Eszedbe se jusson átváltoztatni!

– Csak nem vesztettél el valamit? Bár a halandó csecsebecséiddel ügyse mennél semmire se ellenem. Már nem a börtönben vagyunk, te lány!

A dzsinn meglengette a karját, és vékony ködfátylat húzott a levegőbe.

Yvette összerándult. Várta, hogy lesújtson a csapás, ami lesodorja a teraszról, és valami viperafészekbe löki. De semmi sem történt. Kinyitotta a szemét, és Sidrát látta maga előtt, amint a kezét rázza, és úgy mered rá, mintha cserben hagyta volna.

– Ez aztán fura – jelentette ki Yvette, és a korlátba kapaszkodott.

Nem merte elengedni magát. Még nem. A dzsinnek trükkösek. Veszélyesek. És ez itt köztudottan gyilkos.

Vakmerőbbnek mutatkozott a közelében, amikor mindketten a Maison de Chêne-i boszorkánybörtönben voltak. Ott egyenlő eséllyel rendelkeztek, mindkettőjüket megfosztották a mágikus erejüktől, míg arra vártak, hogy döntsenek a sorsukról. De itt a párkányon, egyedül a dzsinnel szemben olyan kiszolgáltatottnak érezte

magát, mint még soha. Egy csipás boszorkány a maréknyi olcsó trükkjével.

Sidra felemelte a ruháját, hogy ellenőrizze, nincs-e összebilincselve a lába, de se bilincset, se béklyót nem talált, ami akadályozta volna a mágiája áramlását.

– Mit tettél?!

– Ne engem hibáztass! Talán túl öreg vagy már ahhoz, hogy rendszeren varázzsolj.

Sidra homloka összeráncolódott az aggodalomtól, miközben a toronyra szegezte a tekintetét.

– Megfogadtam, hogy soha többé a lábamat se teszem ebbe a büzös városba. A próféta szakállára, nem lenne szabad itt lennem!

– Akkor talán nem ide kellett volna varázzsolnod minket!

A dzsinn szája vicsorba torzult, és kivillant egyik arany gravírozású, elefántcsontszínű szemfoga.

– Nem *én* vagyok az, aki miatt itt kötöttünk ki.

– Hát, pedig véletlenül nem pottyanthattunk ide.

Sidra megigazította selyem vállkendőjét, arany karkötői pedig összecsörrentek. Elgondolkodott.

– Nem, véletlenül nem – jelentette ki, majd a korlátnak dőlve le-tükrözte a vízköpő testtartását.

Kinézett a városra, szeme fekete gyémántként ragyogott, ahogy végigjáratta az alatta elterülő tetőkön.

Yvette, aki még mindig éberén figyelte a dzsinn minden egyes mozdulatát, azon töprengett, vajon mi járhat a nő fejében. Sidra bármi-kor képes lenne arra, hogy átdobja a korlátot, de a dzsinn őszin-te meglepődése arról árulkodott, hogy pillanatnyilag biztonságban van.

Sidra csettintett a nyelvével, és hangosan kimondta gondolatait.

– Valamit a szívedbe csempésztél – közölte, ahogy rábukkant a lo-gikus magyarázatra. – Valamit, amire mindenekfelett vágysz. Az át-változás pillanatában. Valószínűleg belegabalyodott a mágiába. Az hozott ide minket. – Felé perdült. – Elloptál egy kívánságot!

– Nem loptam el!

– De igen!

– Oh là là, most már az is bűn, ha kívánunk valamit?

A dzsinn Yvette arcába rázta az ujját, majd a terasz végébe masí-rozott, selyemköpenye dagadva hullámzott mögötte. Átnyúlt a kor-lát felett, ahol egy elhagyatott madárfészek lapult a cikornyás kódísz alatt. Kilazította, majd a tenyerébe fogta, miközben szigorú pillan-tást vetett Yvette-re.

– Most felmérjük a szíved vágyát.

– Hogy jön ehhez egy madárfészek?

Sidra összefogta köpenye ráncait, majd keresztbe tett lábbal leült a teraszra. Maga elé mutatott.

– Ül le, és fogd be a lepénylesődet!

Yvette csapdától tartott, de nem volt választása. Néhány lépésnyi távolságból is áradt a düh a sivatag varázslónőjéből, és Yvette olyan kicsinek és védtelennek érezte magát mellette, mint évekkel ezelőtt gyerekként az alatta levő utcákon. Leült a dzsinn elé, és keresztbe tet-te a lábát.

Sidra a kezében tartotta a madárfészket, majd lágyan ráfújt az ösz-szeszáradt gallyakra és fűszálakra, amiket ösztönös figyelemmel szót-tek össze. Tollas, pihés szösök kavarohtak fel a kis mélyedésben, ahogy a fészek lángra kapott. A tűz terjedt, de nem emésztette fel a kis madárfészket, sem a benne levő tollakat. A fészek narancssár-ga fényben izzott, ahogy a dzsinn tenyerén körbetáncolt a tűz. Sidra

úgy követte tekintetével a villódzó fényt, mintha csak olvasott volna belőle.

– Ezt meg hogy csináltad? Azt hittem, elhagyott a mágikus erőd.

– Nem, csak lecsökkent. Most viszont csitt! Senki sorsát nem szabad fölösleges locsogással elbagatellizálni. Még a tiédet sem!

Sorsot?

Sidra oldalra hajtotta a fejét, a szeme pedig összeszűkül, mintha csak valami látomásra hunyorogna. Vajon mit jelenthet? Yvette idegesen rágcsálta a körmét, nem tudta, nem akarja-e a dzsinn továbbra is áthajítani a korláton.

– Úgy van, ahogy gyanítottam – közölte Sidra, majd a földre tette a madárfészket, amiben a tűz semmi kárt nem tett. – A vágyad hozott minket a hitetlenek városába.

– Nem, esküszöm! – rázta a fejét Yvette.

– A tűz nem hazudik. – Sidra felállt, majd Yvette felé biccentett.
– Állj fel!

– Miért? Mit akarsz csinálni?

Yvette egy ajtót keresett a tekintetével. Valahol lennie kell egy menekülő útvonalnak.

– Állj fel, te lány! Oda kell adnom valamit.

A dzsinn a selyemköpenye ráncai közé nyúlt, és előhúzott egy apró, zöld színű parfümös üveget, amit gondosan kidolgozott arany levélmotívumok díszítettek. A kupakja kristálymadarat formázott. Meseszép volt. A Valeur utcai *bourgeois* boltokban lehetett hasonló dolgokra bukkanni. A dzsinn Yvette bal tenyerébe helyezte az üvegcsét.

– Mivel érdemeltem ki?

– Semmivel – húzta gúnyos mosolyra a száját Sidra. – Nem ajándékba adom. Loptál egy kívánságot, így tartozol most ezzel.

Állandóan ez az adok-kapok csereüzlet a dzsinnekkal!

– Már mondtam, hogy nem...

– Ne tagadd! A szíved ide húzott, amikor elmenekültünk, és engem is magaddal cipeltél ezekbe a koszos utcákba.

– Nem értem, miért hajtogatod ezt egyfolytában. Az isten szerelmére, hisz dzsinn vagy! Húzz innen, ha nem tetszik itt!

Sidra közelebb lépett, keze ökölbe szorult.

– Semmit sem tudsz a mágia törvényeiről!

– Nem, azt viszont tudom, hogy ez mennyibe kerülhet – válaszolta Yvette, és úgy emelte fel az üvegcsét, hogy azt sugallja, bármelyik pillanatban elejtheti, ha Sidra nem lép hátrébb.

– Ne tégy próbára, *sármúta!*³ Az az üveg többet ér a szíved ezernyi koszos kis kívánságánál!

Yvette a levegőbe dobta az üvegcsét, ami perdült egyet, majd jobb kézzel ügyesen elkapta.

– Akkor miért adod ide?

A dzsinn ijedten kapott utána.

– Nincs időm elmagyarázni, de a meggondolatlan kívánságod miatt most a város határai közé szorultam. Nem hagyhatom el. Ahogy te sem.

– Akár ebben a szent pillanatban elhagyom, ha úgy tartja kedvem.

– Nem, te lány, nem tudod elhagyni. Az, amire szíved legmélyén vágysz, itt van, és amíg rá nem találsz és ki nem elégíted a vágyadat, nem tudod elhagyni a várost. – Sidra megremegett. Yvette még sohasem látta ilyen állapotban. – Addig pedig nem találhatják meg nálam ezt az üveget – folytatta. – Most, hogy lecsappant az erőm.

– Akkor hát azt szeretnéd, hogy megőrizsem neked?

³ Lotyó.

Más esetben boldogan gyötörte volna még a mogorva sivatagi boszorkányt, de Sidra szeme most furcsán csillogott. Kétségbeesetten. Talán még riadtan is. Yvette-ben feltámadt az együttérzés a kemény külseje mögött, amit az utcákon eltöltött évek miatt épített maga köré. Ismerte az érzést, amikor valami értékeset ad valakinek, amit aztán gondatlanul eltörnek. Ujjait az üveg köré szorította, majd a jelmezébe süllyesztette.

– Nos, talán tartozom neked, amiért segítettél megszökni. Vigyázzok rá, ha ezt szeretnéd.

Sidra határozottan bólintott, arcáról lerítt a megkönnyebbülés. Úgy tűnt, részéről rendezték az ügyet, mintha csak egy adósságot fizettek volna vissza. A hegyes szarvú vízköpő mellett állt, tekintete végigfutott a város körvonalain, majd egy távoli dombra mutatott, aminek a tetején kupolás épület emelkedett.

– Nem késtél el. Az, akit keresel, még mindig itt van.

Yvette szája kiszáradt a félelemtől. Nem tudta, mit olvasott ki a dzsinn a lángokból, de az, hogy pontosan arra a környékre mutatott a dombon, ahol ő született, az arról árulkodott, hogy a látomásának lehet valamennyi igazságtartalma. Vagy legalábbis közel jár az igazság azon verziójához, amit ő ismer... Részben megértette, miért sodródott vissza a városba. Talán mélyen legbelül tényleg arra vágyott, hogy visszatérjen ide. Mielőtt Sidra verébbé változtatta, látta, milyen az, amikor egy igazi boszorkány varázsol, és életében először arra vágyott, hogy ő maga is képes legyen erre. A mágiája az ereiben csörgedezett, az ujjbegyeiben bizsergett, a gerince mentén, a haja tövében. És mégis, a varázslatokat illetően teljes csódtömeg volt. Senki se állt mellette, aki elmagyarázhatta volna, hogyan végezze el a varázslatokat, vagy aki megtaníthatta volna arra, hogyan csatornázza a benne áramló nyugtalan energiát. Senki sem törődött ezzel.

De miután szemtanúja volt egy szőlőboszorkány varázslásának, és feltáruáltak előtte a lehetőségek, Yvette-ben is feltámadt a vágy az erő után. Sürgetőbben, mint korábban bármikor. Ez a vágy lopózott a szívébe akkor is, amikor a dzsinn rábocsátotta varázslatát.

Yvette áthajolt a korláton, és tekintetével végigpásztázta a várost, aminek utcalámpás fényei pislogtak a bíborszínű ég alatt. A látvány erőt adott a vallomásra.

– Szeretném kitanulni a mágiát. Ennyi. Szeretném megtudni, milyen boszorkánnyá váltam volna, ha nem megy minden félre, és nem kötök ki a börtönbe.

Vele szemben egy kinyújtott nyelvű, pufók vízköpő támasztotta a fejét két keze között.

– Nos, te lány, ezért döntöttem úgy, hogy nem öllek meg. – A dzsinn oldalvást Yvette-re pillantott mintegy várva, hogy felfor-tyanjon, és amikor ez nem történt meg, elmosolyodott. – Nincs an-nál csodálatosabb utazás, mint amikor a saját sorsod útját követed – mondta, és hangja ellágyult, talán mert saját élete villant fel előtte. – Még akkor is, ha az ezen a bűzös helyen található.

– Három év – mondta Yvette, és tekintetét a fehér kupolás kated-rálisra szegezte a távoli dombon.

– Csak egy szempillantás az időben.

– Ha éhes vagy, a dombtetői kis kávézóban szinte mindig rotyog valami pokoli húsleves. Mármintha velem jönnél...

A dzsinn a fejét rázta, majd állával az ellenkező irányba biccentett, a folyó jobb partja felé.

– Az én utam arra vezet. A szűk sikátorok útvesztőjébe, ahol el-tűnhetnek.

– Akkor ennyi? Együtt lepottyanunk a városba, hogy aztán szét-váljanak útjaink? Hogy adom vissza az üveget?

Sidra megigazította a kendőjét, így az most a fejbűbját is takarta.

– Valamiért összekapcsolódtak sorsunk útjai. Meg fogjuk találni egymást. Kétségeim sincsenek e felől. Addig is vigyázz az üvegre, mert ha nem, lesújt rád az átkom! Rád és a gyerekeidre és a gyerekeid gyerekeire örökkévalóságig tartó pokoli gyötrellemmel. Olyan érzésed lesz, mintha ezernyi tűzhangya lakmározna az agyadból!

– Nem is értem, miért nem nyüzsögnek a barátok körülöttem...

Sidra fogai kivillantak – félig mosolyban, félig grimaszban.

Az elefántcsontszínű fogára vésett arany titkos varázsigeként ragyogott.

– Egy karcolás se essen rajta! – válaszolta a dzsinn, majd felmászott a korlát peremére, ahol eltűnt egy füstfelhőben, ami szertefoszlott a duzzogó vízköpő feje felett, magára hagyva Yvette-et, hogy találja meg a lefele vezető utat.

1. fejezet

Elena és Jean-Paul a délutáni vonattal érkezett a városba. Épp csak annyi időt hagytak maguknak, hogy előreküldjék a csomagjait, aztán már le is intettek egyet a most már mindenhol előforduló motorizált taxikból. Az északi híd déli oldalán elterülő régi épületkomplexum felé tartottak, ahova a Leszármazást és Engedélyeket Felügyelő Minisztérium rendelte őket. A távirat tetejére félkövér betűkkel írt cím alapján Elenának a rue de Courbé 333.-as száma alatt kellett jelentkeznie. Elena még egyszer ellenőrizte az ajtó feletti házszámot, majd visszadugta az idézést a táskájába, és magabiztos mosolyt erőltetett az arcára, hogy leplezze idegességét.

– Biztos jó helyen járunk?

Jean-Paul mindkét irányban végignézett az utcán, mintha rossz helyre jöttek volna. Lenyomta az ajtó kilincset, de zárva találta.

Elena feltételezte, hogy halandó szemszögből elég jelentéktelennek tűnhet a falban rejlő egyszerű kék ajtó, ami egy szűk sikátor elején állt. Az ajtóról hiányzott a névtábla, a küszöb mellé sem tettek

barátságos virágcserépet, és semmi sem utalt arra, hogy az ajtó más lenne, mint ritkán használatos cselédbejárat. Ugyanakkor átszűrődött rajta a hivatalos, boszorkányügyekre jellemző zsongás, a monoton zümmögés, amikor a dokumentumokat tüzetesen megvizsgálják, majd aláírják a másik oldalon. Szinte hallotta is a mormoló tintavarázsigeiket.

– Biztos – válaszolta, majd lenyomta a kilincset, ami ellenállás nélkül kinyílt.

Jean-Paul levette szürke homburgkalapját, majd belépett Elena mögött a Leszármazást és Engedélyeket Felügyelő Minisztérium hivatali előterébe. Amikor a mágikus világgal akadt dolga, gyakran kellett az ösztöneire hagyatkoznia. Lassacskán elfogadta ezt a rövid idő alatt, amióta együtt voltak. Hajlandósága, hogy kitárja szívét és elméjét egy olyan világ előtt, ami nagyrészt láthatatlan volt a számára, egyike azon tulajdonságainak, amit Elena csodált benne.

Az előtérben az évek során felgyülemelő bürokratikus adminisztráció szaga fogadta őket, de az egyik közeli irodából frissen főtt kávé kellemes illata áradt ki. Az irattálcákon dokumentumok rendezték magukat sorba. Mágikus írógépek töltötték ki a nyomtatványokat, majd lökték ki őket egy aktahalomba, ahol szétválogatásra és postázásra vártak. A távolabbi fal mellett pedig egy csapat gerle gubbasztott a madárülőn arra várva, hogy a város határain belül üzenetet szállítsanak. Minden egyes alkalommal, amikor egyikük megrázta a tollait, egy tollpihe szállt fel, és még jobban beborította a miniszterelnök felettük lógó arcképét.

Elena igyekezett nem túl mélyen beszívni a nyugtalan hivatali levegőt, nehogy a szag elárrassa tüdejét, és ugyanolyan közönyössé váljon tőle, mint az üveges tekintetű hivatalnok, aki félhold alakú szemüvege mögül köszöntötte őket.

– Mademoiselle Boureau azért jelent meg, hogy Durant miniszter úrral találkozzon – közölte Jean-Paul hivatalos ügyvédi stílusában.

Az úriember lesütötte tekintetét, és az íróasztalán heverő úrlaphalom között kotorászott.

– Á, igen! A kettős engedély ügye. Arra tessék – mondta, miután felkapott egy kötegni elsárgult vékony selyempapírt.

A dokumentumokat kézzel írták cikornyás, régies betűvetéssel, nem úgy, mint a hivatalnok mögötti íróasztalon tornyosuló irathalmok, amiket írógéppel pötyögtek.

Elena és Jean-Paul követte a szemüveges férfit a mahagóni lengőajtón keresztül, ami a folyosó végén egy magánirodába vezetett. A hivatalnok hármat kopogott, majd kinyitotta az ajtót, és bekísérte őket. A dokumentumokat a túlméretezett íróasztalra tette egy már ott levő kérvény mellé, majd visszavonult, és magára hagyta a párt, hogy a kényelmetlen faszékeken várakozzanak.

Egy perc sem telhetett el, és egy sovány úriember jelent meg mályvaszínű császárcabátban és hozzá passzoló csokornyakkendőben. Kezet rázott Jean-Paullal, Elena felé pedig kurtán biccentett.

– Mademoiselle, nagyra értékelem, hogy ilyen gyorsan befáradt hozzánk.

Durant miniszter leült hatalmas asztala mögé, majd ujjával furcsa ritmust kopogott, mintha csak hangtalan, dobpergő varázslatot végezne. A tinta szaga halványan belengte a helyiséget. Elena nézte, ahogy a férfi gyorsan levegőt vesz, majd kihúzza az asztal egyik fiókját, és elővesz egy töltőtollat és egy nagyítót.

– Mademoiselle Boureau beleegyezik a bírósági végzésbe – közölte Jean-Paul, majd lesöpört a kalapjáról egy koromfoltot, ami a vonaton ragadt rá.

– Helyes.

Durant tekintete végigfutott az asztalán levő selyempapír dokumentumokon, miközben furán az ujjait dörzsölgette, mint ahogy Grand-Mère tette – mintha csak a levegőt fürkészné varázslatok miatt. Bár Durant miniszter esetében talán csak a munkájával kapcsolatos beidegződésről lehetett szó annak eredményeként, hogy olyan sok papírral és tintával kellett megbirkóznia nap mint nap. Az asztal sarkáról közelebb csúsztatta magához az új kinézetű kérelmet, és úgy tűnt, összehasonlítja a régi iratokkal, amit a hivatalnok hozott be neki.

– Itt az áll, mademoiselle, hogy kérelmet nyújtott be azért, hogy *veneficaként* regisztráljuk az egy hónappal ezelőtti bírósági megegyezés alapján.

Durant felpillantott, Elena pedig bólintott. A férfi az ajkába harapott, és felvonta a szemöldökét, majd figyelmét újfent az asztalán levő dokumentumokra fordította, miközben szemöldöke összeugrott, mintha csak a rendelet zavarba ejtette volna.

– Ugyanakkor már regisztrálva van nálunk, mint Chanceaux Valley-ben dolgozó szőlőboszorkány. Ez így van?

Felemelte az új dokumentum sarkát, hogy jelezze, hol található az adott információ. A dokumentum alján ott állt a hivatalos pecsét a hétcstillagos koronát viselő Libertével.

– Igen – szólalt meg Jean-Paul Elena helyett. – Együtt készítünk bort a Château Renard-i szőlészetben. Elena a birtok szőlőboszorkánya. És a jegyesem – tette hozzá.

– Értem – jegyezte meg Durant rosszalló hangon. Összedörzsölte az ujjait, majd hátradólt a székében. – Nos, ettől eltekintve azt kell mondanom, hogy ebben az irodában olyan vidéki boszorkányok ügyeivel foglalkozunk, akik még nem regisztrálták magukat az 1745-ös Egyezmény alapján, vagy státuszukat egy másik ágazatra szeretnék

cserélni. Egy példával élnek: a minap járt nálunk egy úriember, aki úgy ítélte, jobban illene hozzá az elektromossággal való foglalkozás a tűz helyett. A modern időkben ez könnyedén megoldható. Egyszerűen csak megváltoztattuk a regisztrációját, hogy az tükrözze a változást, és felügyeljen mindenféle mágiával való visszaélést. – Ujjaival újra dobolni kezdett az asztalon, egy egy-két-három ütemes ritmust ismételt el háromszor. – Ugyanakkor, ha jól értelmezem a kérelmét, ön szeretné megtartani a szőlőboszorkányi státuszát és *veneficaként* is regisztrálná magát. Jól értem?

– Igen. Tudja, a mentoraim adoptáltak gyerekkoromban, és kitanítottak a szőlőboszorkány mesterségére. A szüleim... – Elena tétozózott, szíve összeszorult attól, hogy Grand-Mère-t és Grand-Père-t megfosztja az anya- és apaszerepüktől. – Mindig azt hallottam, hogy Raul és Esmé Boureau tudatlan vidéki boszorkányok voltak, akik gyógyító szereket és gyógyfőzeteket árusítottak a szekerekükből. Csak nemrég tudtam meg az igazságot a valódi vérvonalukról.

Durant a selyempapír dokumentumok között lapozott.

– A probléma az, hogy... á... itt is van. – Kicsúsztatott egy dokumentumot az iratköteg közül, majd Elena és Jean-Paul felé fordította, hogy ők is el tudják olvasni. – A szüleit elítélték és felakasztották három halandó megmérgezéséért. E halálesetek miatt a bíróság páratlan módon úgy határozott, hogy *veneficaként* kell regisztrálnia és próbaidősen így működnie, amíg a bíró úgy nem látja, hogy nem jelent fenyegetést a közre.

– Ezért jöttünk.

Jean-Paul közelebb csúszott a széke széléhez, mintha csak megérezte volna a vihar előszelét.

– Igen, de bizonyára még egy halandó is, mint ön, belátja, hogy az egyik ágazat mennyire összeütközésben áll a másikkal. Annak, aki

tovább szeretne dolgozni az élelem- és italiparban, annak nem lehet köze mérgekhez. Szörnyű következményekkel járna.

Elena tűszúrásnyi fájdalmat érzett, amikor a regisztrációs jegyzéken meglátta a szülei nevét, mellette pedig a lapszélén a „kivégezve” szót.

– Nem értem. Mit akar ezzel pontosan mondani?

– Elnézését kell kérnem, hogy a táviratban nem voltam olyan lényegre törő, mint kellett volna, de az ok, amiért bekérettem, az az, hogy értesítsem arról, be kell vonnunk szőlőboszorkányi engedélyét arra az időre, amíg olyan megnevezés alatt dolgozik, ami mérgekre specializálódó főzeteket készítő boszorkányt takar.

– De hát nem vagyok az!

Bár visszautasította a megnevezést, vissza kellett fojtania feltámadó büntudatát, hiszen tudta, nemrég még bosszúból meg akart mérgezni valakit. És szándékától függetlenül a bosszúból kotyvasztott méreg két ember halálát okozta.

– A bíróság máshogyan döntött, mademoiselle. – Durant egy pecsétyűrűt forgatott az ujján, egy ormótlan pentagramot, amibe valamilyen mottót véstek. A felirat apró betűs volt, Elena nem tudta elolvasni ültő helyéből, de nem is volt rá szüksége ahhoz, hogy tudja, mi áll rajta. – Értem, hogy a szőlőboszorkányság a hivatása, és hogy ért is hozzá, de most közbiztonságról van szó. Azoknak, akik megvásárolják a borát, csöppnyi kétségük sem lehet arról, hogy a termék biztonságosan fogyasztható. Nyersen fogalmazva, nem ihatják a borát teljes bizalommal, ha ön egyúttal a *venefica* kategóriájába is tartozik, márpedig a bíróság ragaszkodik ehhez.

Jean-Paul az állát masszírozta, miközben hagyta leülepedni a hírt magában.

– Igaza van. Tönkremennénk, ha a vevőink összekapcsolnák a két dolgot. – Egy pillanatig kerülte Elena tekintetét, majd megragadta a nő kezét. – De kell lennie valamilyen jogorvoslatnak vagy fellebbezésnek az Egyezmény törvényeiben. Hisz Elena nem méregkeverő! A szüleit ítélték el, nem pedig őt!

– Elnézését kérem, monsieur, de ön ugyebár *halandók* ügyvédje, ha nem tévedek?

Jean-Paul lassan, védekezően bólintott. Nem kerülte el a figyelmét a boszorkány pejoratív hangszíne.

– A boszorkányjog sokkal bonyolultabb, mint a halandókra vonatkozó rendeletek. Talán nem sok értelmet hámoz ki belőle, de a mi törvényeinket gyakran ösztön és intuíció alapján hozzák létre. Régi szabályok ezek, amik ezeréves gyakorlati alkalmazás során csiszolódtak ki.

– Ismerem a boszorkányjogot. Olvastam az 1745-ös Egyezményt. A falunkban levő apátságban szerencsére fellelhető egy példánya.

– *Non*, monsieur, attól tartok, az csak a boszorkányok vidéki kódexe. – A férfi elővett egy vastag, bőrkötésű könyvet a mögötte levő szekrényből. A könyv mérete vetekedett egy kisebb utazóládával. – *Az Értekezés a boszorkánykódexről*, aminek a joghatálya kiterjed az egész országra és annak természetfeletti lakóira, sokkal bonyolultabb és szélesebb hatáskörű. Például mindjárt itt van egy százoldalas szakasz, és ez csak a főváros határain belül elkövetett mérgezéseket tárgyalja. Az 1647-es pánik után a helyi rendőrség ragaszkodott hozzá, hogy a szándékos bűncselekményeket megvalósulási stádiumuk szerint válasszuk szét. Bűncselekmény elkövetésénél a motivációt és a szándékot csak részben vesszük figyelembe. Bizonyos esetekben már a hozzávalók helyes kombinációja is bűncselekménynek

számít olyan egyéneknél, akik mademoiselle Boureanuhoz hasonló vérvonallal rendelkeznek. Ebből kifolyólag sajnálatos módon el kell tiltanom mind a szőlőbirtokon való munkától, mind az ott-tartózkodástól, amíg a bíróság úgy ítéli meg, hogy a visszatérése nem jelent veszélyt.

– Nem mehetek haza?! De hisz ez nevetséges! Elfogadhatatlan! Tönkretesz minket, ha nem térhetek haza! Mellesleg össze szeretnék házasodni.

Félelem öntötte el Elenát, ahogy a múltjáról feltárt igazság és a jövő bizonytalanságának hullámai összecsaptak benne. A szőlőbirtok, Château Renard, Jean-Paul és ő maga is – minden összeomlik a hazugságok miatt, amit gyerekként ültettek el benne. Szülei bűnössége olyan erővel szorította, mint korábban az Egyezményt Felügyelő Hivatal bilincse.

– Ez csak tévedés lehet! – Összeszedte minden bátorságát a miniszter előtt, és kihúzta magát. – Biztos van valami mód arra, hogy folytassam a munkám a birtokon, amíg ez elrendeződik – mondta, és Jean-Paulra nézett támogatást remélve.

De a férfi nem tudott szolgálni vele.

Durant visszapislogott rá, és szája öntelt magabiztosságba biggyedt, mintha előre látta volna ezt a reakciót. Újra lekopogta a furcsa ütemet az asztallapon.

– Létezik *egyetlen* kikötés, ami engedélyezhetné azt, hogy eltekintsek a jogszabály végrehajtásától.

– Kérem, árulja el, mi az!

A miniszter előhúzott az íróasztalából egy ezüst hajtűt, aminek a végét tűhegyesre reszelték. Ugyanazt a hajtűt, amivel egyszer egy fiatal nő fenyegette meg Elenát a börtönben, még mielőtt együtt megszöktek, és kiderült, hogy a hasonló múltjuk összekapcsolja őket,

mivel egyikük sem ismeri az anyját. Elenán végigfutott a borzongás a hajtű láttán a miniszter kezében.

– Mademoiselle, az arckifejezése elárulja, hogy felismeri ezt a kezdetleges fegyvert, mint Yvette Lenoir tulajdonát. Talán felkelti az érdeklődését a tény, hogy ugyanabban a borospincében találták meg, ahol, ha jól tudom, önt utoljára őrizetbe vették.

Mielőtt válaszolhatott volna, Jean-Paul figyelmeztetőleg a karjára tette a kezét, majd megkérdezte:

– Pontosan hova akar kilyukadni, miniszter úr?

– Halandók! Állandóan a lényegre térnek. Hát legyen! – Durant előrehajolt, és összeérintette ujjbegyeit. – Rövidre fogom, mademoiselle. Felhatalmaztak arra, hogy információért cserébe semmissé tegyem a szőlőboszorkányi engedélye visszavonását.

– Miféle információért?

– A rendelkezésemre kell bocsátania minden információt mademoiselle Lenoir tartózkodási helyét illetően. Tudomásunk van arról, hogy az ön közelében tartózkodott pillanatokkal azelőtt, hogy önt újra elfogták. Nehezen hihető, hogy önnek ne lett volna része mademoiselle Lenoir újabb szökésében.

Elena leesett állal bámult rá.

– De hiszen halvány fogalmam sincs arról, hogy hol van! Már Nettles felügyelőnek is elmondtam, hogy sejtelmem sincs, mi történt vele, miután eltűnt.

– Nem teheti felelőssé a törvény inkompetenciája miatt – kötötte az ebet a karóhoz Jean-Paul. – Ez zsarolás! A törvény képes lenne megfosztani a megélhetésétől azért, mert nem tudott letartóztatni egy fiatal nőt, amikor lehetősége adódott rá?

– Fiala *boszorkányt*, monsieur. És emlékeztetném rá, hogy egy veszélyes gyilkosról beszélünk, aki a szökése után több héttel is

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fellelhetetlen. Ha a jegyesének bármilyen információja van a jelenlegi tartózkodási helyéről, azt ajánlom, most azonnal árulja el ennek a hivatalnak, ellenkező esetben attól tartok, a törvénynek nem marad más választása, mint hogy végérvényesen megfossza szőlőboszorkányi státuszától.

Elena fejbőrét karistolták a hajtűi, a cipője szorította, a fűzőjében pedig összepréselődtek a bordái. Felállt. Képtelen volt ülni maradni a kellemetlen hírek hallatán.

– Hogyan árulhatnék el valamit, amit nem tudok?!

– Önnek kell viselnie e teher súlyát, mademoiselle. Azt javaslom, használja a különleges képességeit arra, hogy rátaláljon mademoiselle Lenoirra, ha a jelenlegi állapotban szeretne visszatérni a szőlészetébe. Addig is, tessék, a névjegykártyám! Üzenhet gerlével vagy küldhet táviratot, ha ízlésének jobban megfelelne a halandók üzenetküldése – tette hozzá, és oldalvást Jean-Paulra sandított. – Amikor készen érzi magát a beszélgetésre, újra beiktatjuk a státuszába.

– A törvény egy nagy baromság! – fakadt ki Elena.

– Sajnálatos módon önre nézve a törvény gyakran így működik – válaszolta Durant, majd felkapta gumipecsétjét, belenyomta a bélyegzőpárnába, és a szőlőboszorkányi regisztrációra rápecsételte a VISSZAVONVA szót.